

בעזרה"ת צ'ון תורני שכ"ז א-ת-ל-ה ש-ל-ה ת-נ-ד-ה

גליון 710

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"ו יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

פרשת השבוע
פרשת מטות מסעי

כפתח האהל

לפעמים אנחנו מתבטאים בצורה לא מדויקת, מדברים בסלנג, בהגזמות, בצחוק, בשפה זולה וללא הקפדה מיוחדת על מה שאנו אומרים, בלי לחשוב על כך שיש משמעות למילים. צריך לדעת ולזכור שכוח הדיבור הוא כל כך גדול, עד כדי כך שגם אם כלל לא נשים לב למה שהוצאנו מהפה, וגם אם זה בצחוק וללא כוונה אמיתית, זה לא יפריע למציאות להגשים את מה שאמרנו. כי הדיבור שלנו בורא את המציאות ממש. בפרשת ויצא מספרת לנו על הכוח העצום שיש למילים שאנו מוציאים מהפה. כאשר לבן רודף אחרי יעקב ומאשים אותו בגניבת האלילים, יעקב בטוח שלבן מאשים אותו לשווא. לכן הוא אומר: "עם אשר תמצא את אלוהיך לא יחיה" הוא לא העלה על דעתו שרחל לקחה את התרפים מבית אביה. אבל רש"י מפרש שלכן רחל מתה מאוחר יותר בדרך. למרות שיעקב אבינו בוודאי לא התכוון לכך שרחל לא תחיה, עצם הדיבור נתן לדבר כוח לצאת לפועל, ברית כרותה לשפתיים. במציאות של היום כדאי לזכור את הכלל הזה. אם נשים לב לשפה היומיומית שלנו, נגלה שבמשך היום אנו מדברים כל כך הרבה, כאשר בדרך כלל לפחות חצי מהדברים הם שטויות, דברי הבל, שקרים, לשון הרע, משפטים שליליים או דברים ריקים מתוכן. אנשים לא מייחסים לזה חשיבות ולא רואים כלל את ההשפעה של הדבר, אבל שום דבר לא הולך לריק והכל מתגשם בעולם. הם התרגלו לדבר בצורה שכזו, רואים איזה חבר וזורקים כמה קללות לאוויר על זה שלא ענה להם לטלפון, למרות שהם אוהבים אותו ואומרים את הדברים בצחוק, אבל הם מביאים כך דברים לא טובים לעולם. לא סתם אומר רבן שמעון בן גמליאל בפרקי אבות "לא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה". וזה למרות ש"יכל ימי גדלתי בין החכמים" כן, גם בין החכמים השתיקה יפה ונחוצה.

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

אומרים חכמינו ז"ל: "ברית כרותה לשפתיים". כלומר שיש ברית וקשר ישיר בין המילים היוצאות מפינו, לבין מערכות הבקרה השמימיות המייצרות את המציאות. ועוד הוסיפו רבותינו הקדושים: "לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן", כאשר אדם מוציא מפיו דבר שלילי על עצמו ועל חיו, או כאשר הוא מדבר לשון הרע על אדם אחר, מגלה הזוהר הקדוש, שהשטן משתמש במילים אלו בשעת סכנה ומקטרג על האדם על-ידם. לדוגמא, כאשר האדם אומר: "אין לי כוח" או "אין לי כסף", הוא יוצר בחיבור ישיר דרך המילים והצירופים, מציאות של חוסר כסף וחוסר כוח. צרופי המילים הללו יפעלו בספירות הקשורות למערכות חיו וייצרו מציאויות ומחסומים, שיגרמו לחוסר. כמו-כן כאשר האדם אומר: "קשה לי לעשות את הדבר", "אין אני יכול" וכו', למעשה הוא יוצר בפועל קשיים ומחסומים, אשר יעכבו אותו מלהשלים את משימתו. וכן להפך, כאשר האדם מדבר בצורה אופטימית וחיובית - "אני מסוגל לעשות זאת", "יש לי את הכוחות", "בעזרת השם אצליח" הרי הוא פועל ישירות על עצמו ועל המציאות, שתעזור לו ותפתח לו דרכים להצלחה. הגמרא מספרת על רבי עקיבא, שבתחילת דרכו חי בעוני עצום, ברמות שאפילו מיטות רגילות לישון עליהן לא היו לו ולרחל אשתו, והיו שניהם ישנים על קש. אומרת הגמרא, שהיה אומר לה רבי עקיבא: "אל לך לדאוג רחל, אני עוד אקנה לך ירושלים של זהב". מספרים המפרשים, שירושלים של זהב הוא תכשיט, שהיו עונדות אותו העשירות על צווארם ושוויו היה עצום. לא עברו השנים ולא מתה רחל עד שעלתה אל מיטתה בסולמות של זהב ואכן קנה לה רבי עקיבא את הענק הנקרא ירושלים של זהב. אומרת הגמרא, בשמונה דרכים נתעשר רבי עקיבא וכולם בדרך נס, ללא עמל וטורח, מכאן אנו רואים, ש"ברית כרותה לשפתיים".

זמני השבת
הדלקת נרות מוצאי שבת
8:30 7:26
ט"ז לשמור על קדושת הגליון
אין לקרוא בשעת התפילה
ראש חודש "מנחם אב" - יום רביעי
המולד: ליל שלישי בשעה 4:20-16 חלקים

אָהַל הַהֵלֶלֶה

"משנכנס אב ממעטין בשמחה". ולכן ישראל (יהודי) שיש לו דין ודברים ותביעה משפטית עם גוי, יתחמק מלהתדיין עמו בימים אלו, ויתדיין עמו לאחר עשירי באב.

משא ומתן של שמחה

מיום ראש חודש אב, ממעטים במשא ומתן של שמחה, כגון קניית רהיטים חדשים לבית חתן וכלה, או קניית תכשיטי זהב וכסף, וכיוצא בזה.

נהגו ישראל, שבימים אלו, מיום ראש חודש אב ועד ליום עשירי באב, הקרויים "תשעת הימים", אין שותים יין ולא אוכלים בשר, אלא ביום השבת. אין חילוק בענין זה בין בשר בהמה לבשר עוף, ואפילו תבשיל שנתבשל עם בשר, כגון מרק, אף על פי שהוציאו ממנו את הבשר, אין לשתות ממנו, מפני טעם הבשר שיש בו. אבל דגים אינם בכלל האיסור ומותר לאכלם. וביום ראש חודש אב עצמו, מותר לאכול בשר ולשתות יין, אולם למנהג האשכנזים יש להחמיר בזה אפילו ביום ראש חודש עצמו.

בשבתות שבתוך תשעת הימים, אוכלים בשר, ומותר לטעום בערב שבת מהתבשילים שיש בהם בשר כדי לתקן את המאכל (כגון להוסיף מלח וכדומה) ויש מקלים לטעום מן המאכלים של שבת אף שלא לצורך, לפי שעל פי דברי המקובלים יש ענין גדול לטעום ממאכלי השבת, ומרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל כתב שיש להקל בזה, ומכל מקום המחמיר תבוא עליו ברכה.

לקטנים שלא הגיעו לגיל מצוות יש להקל באכילת בשר שנשאר משבת אף בימות החול. (אך בתנאי שלא יבשל לכתחילה כמות גדולה לשבת בכדי שישאר לו בשר לימות החול). ולילדים קטנים מאוד שאינם מבינים כלל את משמעות חורבן הבית, מותר לתת אף לכתחילה בשר בימים אלו, ומותר לבשל עבורם בשר בשבוע זה שחל בו תשעה באב.

חולה, אף על פי שאין בו סכנה, מותר לו לאכול בשר בימים אלו. וכן יולדת תוך שלושים יום ללידתה מותרת באכילת בשר. וכן מינקת ומעוברת חלושה, יש להקל לה לאכול בשר בימים אלו. אבל אדם בריא שאוכל בשר בזמן שנהגים בו איסור, גדול עונו מנשוא, והרי הוא פורץ גדר, ועונשו גדול.

אהל לחידוש

חידושים ופג'נים לשולחן השבת

"לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה"

ביאר האריז"ל (ליקוטי תורה – פרי עקב) דרמז גדול יש כאן בפסוק זה! "לא יחל דברו" - לא יעשה דיבורו חולין וזול, אלא ייקר כל דיבור היוצא מפיו. שכן כל דיבור פועל גדולות ונצורות בעולמות עליונים לטוב או למוטב. אם דיבוריו טובים וטהורים משפיע רוחניות וקדושה. בורא בהם סגורים. ואם ח"ו דיבוריו רעים ואסורים, פועל בסטרא אחרא ח"ו. ונברא מהם מלאך רע ומשחית המקטרג עליו תמיד. וזהו שנאמר: "ככל היוצא מפיו" למטה "יעשה" למעלה!...

וכבר ידועים דברי חז"ל (בגמרא ברכות יט. וכתובות ח:): "**לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן**" ולומדים זאת מהפסוק (ישעיה א) "לולי ה' צבאות הותיר לנו שריד כמעט כסדום היינו לעמורה דמינו" (כלומר: אילולא רחמי ה' עלינו כמעט שהיינו כסדום ועמורה שנאבדו לגמרי) ומיד ממשיך הפסוק: "שמעו דבר ה' קציני סדום האזינו תורת אלוקינו עם עמורה" ואחריו מגיעה נבואת החורבן והעונש. נמצא שבהזכרת הנביא את סדום ועמורה נתעוררה מדת הדין עליהם כמי שמעשיהם כאנשי סדום ועמורה...

ובאותו ענין מסופר בגמרא (מועד קטן יח.) ששמואל בא לבקר את אחיו פנחס שישב ל"ע שבעה, וראה שציפורניו ארוכות. שמואל סבר שמותר לגזור ציפורניים בשבעה, ולכן שאל אותו מדוע אינו גוזרן. אמר לו אחיו: "אי בדידיה הוה, מי מזלזלת ביה כולי האי?" – אם לך היה קורה כדבר הזה גם כן היית שואל שאלות כאלו! מספרת הגמרא: "הואי – היה זה כשגגה היוצאת מפי השליט" ואתרע ביה מילתא בשמואל – שמואל נעשה 'אבלי וישב שבעה... כשפנחס אחיו בא לבקרו, תפס שמואל את הציפורניים שגזר וזרק אותן עליו. אמר לו: הכל בגללך! וכי אינך יודע שברית כרותה לשפתיים?! ממשכה הגמרא ואומרת, שענין זה של ברית כרותה לשפתיים, למדנו מאברהם אבינו ע"ה, שלפני העקידה אמר אל נערי "שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה אליכם" – הוא דיבר גם על עצמו וגם על יצחק שישבו, ואכן כך היה לבסוף... רואים שדיבורו של אדם מאוד קובע! ועד כמה צריך האדם לדקדק במילותיו.

בעל הבן איש חי ז"ע בספרו 'בן יהודעי' מפרש את דברי הגמרא (בבא קמא ל.) "**אמר רב יהודה האי מאן דבעי למהוי חסידא לקיים מילי דנזיקין**". שכידוש יש בכח הדיבורים לעשות נזקים גדולים, ומי שאינו מדקדק בדיבורו, עלול הדיבור להרוג בני אדם, ואפשר לפרש כוונת רב יהודה: "האי מאן דבעי למהוי חסידא" – הרוצה להיות חסיד, צריך הוא "לקיים מילי דנזיקין" – היינו להישמר במילים היוצאים מפיו שלא יגרמו כל נזק!...

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8566615
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

לפנינו כמה עובדות נוראות שימיחישו בפנינו עד כמה הם גורליים – מילים שיוצאים מהפה – ברית כרותה היא לשפתיים: כידוע, הרעיש הגה"ק המלבי"ם זי"ע את העולם בחיבורו המקיף והעמוק "ארצות החיים" על שו"ע או"ח, אך לא הוציא לאור אלא חלק ראשון, עד אמצע הלכות תפילין. תלה זאת המלבי"ם במשפט שיצא מפי הגה"ק בעל החתם סופר זי"ע. וכך היה מעשה: כאשר ביקר המלבי"ם בפרשבורג, עלה לבית הכנסת הגדול בשבת בשעת רעווא דרעוין. באותה שעה ישב החתם סופר עם תלמידיו בסעודה שלישית. והנה בלי משים, עמד המלבי"ם במקומו של החתם סופר. כשהגיע החתם סופר לתפילת מעריב, ראה את המלבי"ם עומד במקום מושבו, חרד המלבי"ם וביקש לפנות את המקום. אך החתם סופר מיהר ואמר לו: "הישארו לעמוד במקומכם!" מאז – סיפר המלבי"ם – "נשאר במקומו", ולא הצליח להמשיך הלאה במלאכתו ולסיים חיבורו על השולחן ערוך... מסופר, שבעיירה רופשיץ התגוררה משפחה ולה ילד משותק. יום אחד יעצו לבני המשפחה: "דרכו של הצדיק רבי נפתלי מרופשיץ לעבור לבית מדרשו דרך גשר צר הנוטה על פני הנהר. הניחו את הילד המשותק על הגשר"... עלה הרבי מרופשיץ על הגשר כשהוא שקוע בשרעפיו, והילד, כצפוי, חסם את דרכו. חשב הרבי לתומו שהילד השתטח שם להנאתו על כן דחקו ברגלו והורה לו "קום!" ויהי אך יצא הדיבור מפי הצדיק, מיד קם... הילד ופינה את המעבר!...

סיפר הגה"ק מטשעבין זי"ע: רבינו הש"ך זי"ע הגיע פעם לקאליש ודרש דרשה בבית המדרש. רבינו המגן אברהם זי"ע נכח בעת הדרשה. לאחר הדרשה הלך המגן אברהם לאכסניית הש"ך ופלפל עם הש"ך בחריפות ובבקיאות בכל מכמני הש"ס והיו הדברים מאירים ושמחים כנתינתן מסיני. והנה באמצע התלהטות שיחתם התורנית, באו אנשי הבית בבהלה והודיעו לש"ך שיש חולה מסוכן בעליית הבית הנוטה למות ברגעים הקרובים, ומכיון שהש"ך כהן, עליו לצאת מיד מהבית (שלא להיטמא למת). הש"ך שהיה באמצע ריתחת לימודו, הפשיל את שרוולו ונתן בכל עוז דפיקה על השולחן ואמר: "איך הייסט ווארטן!" ("אני מצווה להמתין!") לתדהמת הנוכחים נתקיים לעיניהם "ככל היוצא מפיו יעשה"! שיחת הש"ך עם המגן אברהם נמשכה שעה ארוכה. והחולה הוסיף לחיות. משסיימו לדבר, ויהי אך יצא הש"ך מפתח הבית נפטר החולה בעליה...

אין ספור צרות ובעיות היו מגיעות אל פתחו של מרן שר התורה הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל מידי יום ביומו, וכל חולי עם ישראל מוזכרים להתברך ברפואה שלמה. לעיתים, מחמת גודל הצרה נשמעים דיבורים קשים כגון המעשה הבא שהובא בגליון "דברי שיח". באחד הימים התייצב בפני שר התורה יהודי לא צעיר, וביקש ברכה עבור אמו החולה מאוד. הגר"ח בירכה בברכת רפואה שלימה. אותו יהודי לא הסתפק בברכה והוסיף ואמר: "אני מוכן לקבל על עצמי את המחלה והייסורים של אמי, ובלבד שהיא לא תסבול, אני כבר לא יכול לראות בסבלה". שמע מרן שר התורה את הדברים הקשים ואמר בזעזוע: "חס ושלום אל תגיד דיבורים כאלה! תגיד שתלמד עבורה, לרפואתה, וזה יעזור בעזרת ה'". בעוד אותו יהודי יוצא, נכנס אדם שבור ורצוף כשניכר על עיניו שכבר

אינו ישן זמן רב, וסח לפני מרן הגר"ח כי לפני כשבוע רצה לקחת יום חופש מהעבודה ולא היה לו שום תירוץ. בצר לו התקשר למנהל העבודה, והודיע כי סבתו נפטרה בפתאומיות והוא חייב להיעדר באותו היום. המנהל כמובן השתתף בצערו ואישר לו את השחרור.

לא חלפו להם 48 שעות וסבתו נפטרה בפתאומיות! סבתו הייתה לדבריו אשה בריאה וחזקה במיטב שנותיה, וליבו נוקפו ואינו מניח לו לרגע שמא הוא במו פיו גרם לה למות ומה תקנתו. מרן הגר"ח לא חיפש להרגיעו, ואדרבה הטיח בו דברים קשים: "עשית לא טוב, עשית שטות גדולה, אסור לדבר שטויות, ברית כרותה לשפתיים, עכשיו תקפיד ללמוד משניות יום יום עד סוף השנה לעילוי נשמתה וה' יעזור". משיצא, הרים מרן שר התורה את עיניו אנה ואנה ושאל: "איפה ההוא שרצה לקחת מקודם את המחלה על עצמו, תגיד לו שישאל את זה כמה צריך להיזהר בדיבור!..."

שני מסטולים

יושבים בחוף הים פתאום נעשו רעבים... ראו תרנגול עובר, אחד אומר לשני "בוא נתפוס אותו..." תפסו את התרנגול, שחטו אותו, מרטו לו את הנוצות, הדליקו מדורה ובישלו אותו... אכלו והיו מרוצים.

פתאום עובר מישהו ושואל אותם "אולי ראיתם את התרנגול שלי?" אחד המסטולים מצביע על הנוצות ואומר לו "הבגדים שלו פה, אולי הוא נכנס לים"....

יהודי זקן יוצא ממונית בניו יורק. היהודי מתחיל לפשפש בכיסו כדי לשלם לנהג, ולפתע אומר: "אוי, כנראה נפל לי הארנק במונית" שומע זאת הנהג, ממחר ללחוץ על הגז ונעלם במהירות. "חחח...", צוחק היהודי, "יענקל צדק, זה באמת עובד!"

הנישואים הם כמו קפה.
או שזה שחור או שזה מר.
או שזה בוץ. או שזה הפוך
ואם זה מצליח – זה נס!!!

קצת מאתנו

סיפור נוסף נורא עד למאוד מובא במפר 'נחלת צבי': בעיר לינטשיץ היה ראש הקהל מה'מתנגדים' ושמו רבי פייבל אפאצ'ינסקי. בעת ההיא כיהן כרב בוורשה הגה"ק בעל החמדת שלמה זי"ע ולו בן. וכשניתנה הפקודה מהצאר ניקולאי ימ"ש, לקחת יהודים לצבא לעשרים וחמש שנה, הודיע בעל החמדת שלמה זי"ע שמי שישתדל לשחרר את בנו מן הצבא ייתן לו את בנו לחתן! לרבי פייבל הנזכר היתה בת יחידה, ובשמעו זאת נסע מיד אל האציל שבגליל לינטשיץ שהיה חייב לו עשרת אלפים רובל, ואשתו היתה קרובה של הגנרל מוורשה, ודרש את חובו. האציל ביקש שיאריך לו את הזמן. אז הציע רבי פייבל לאציל שאשתו תסע לקרובה הגנרל ותשתדל לשחרר את בנו של החמדת שלמה, וימחל לו על החוב, ועוד יוסיף לו מתנה. ואמנם היא נסעה תיכף לוורשה והצליחה בדבר ונתנה פקודה לשחרר את הבן. בעל החמדת שלמה זי"ע קיים את הבטחתו והשתדך עם רבי פייבל. האברך היה גדול בתורה והיה סמוך על שולחן חותנו, והתחבר לחסידי קוצק עד שבערב אחד עזב את ביתו ונסע לקוצק... כשעבר חודש והאברך לא שב, כתב ר' פייבל למחותנו בעל החמדת שלמה שהיה גם כן מהמתנגדים, והודיע לו על מעשה בנו. כתב בעל החמדת שלמה לבנו בקוצק וגזר עליו במצות כיבוד אב לשוב לביתו לשבת. כשקיבל האברך את המכתב נכנס להרה"ק מקוצק, זי"ע והראה לו את המכתב. אמר לו הרבי, השאר פה ואני אכתוב לאביך תשובה. תוכן המכתב היה מעניין מאד: "מובא בחז"ל ששלושה שותפים באדם: ה', אביו ואמו, ואלו נסע חלקו של השותף השלישי, היינו של ה', ועל כן אינו רשאי לגזור על חלק שותפו!"... המכתב נמסר לחסידו של הרבי שנסע בדיוק אז לוורשה, והרבי מקוצק ביקש שימסור את המכתב לפני כניסת השבת לבעל החמדת שלמה, אולם החסיד התעצל בשליחותו ולא מסרו לפני שבת. ביום השבת אמר לעצמו בעל החמדת שלמה: "כשגם מצוות כיבוד אב אין מקיימים, אם כן לשם מה חיים?" היה זה כשגגה היוצאת מלפני השליט. האברך חלה פתאום ונסתלק מן העולם, ר"ל.

ביום ראשון בא החסיד עם המכתב להגאון בעל החמדת שלמה זי"ע והתחיל הגאון לסמר ראשו מרוב צער, וצעק: "טיפש, מה עשית", אבל כבר היה זה לאחר מעשה... החסיד הנ"ל, לאחר המעשה הזה, לא נראה בקוצק עשר שנים מחמת הפחד מהרבי מקוצק זי"ע, וכשבא פעם לקוצק לשבועות, ראה אותו הקוצקעיר ואמר עליו: "נראה כמו אחד שנפל מהעליה!"... למחרת התפלל החסיד על עליית בית המדרש ונפל ומת ר"ל... רואים מכאן שאסור לאדם לומר דבר רע בין על עצמו בין על אחרים. ומטעם זה אנו רואים במקומות הרבה בגמרא, שכשבא אמורא לומר דבר רע על עצמו, הוא אינו מדבר בלשון ישירה, אלא אומר "ההוא גברא", שכן "ברית כרותה לשפתיים"...

**לבריאות ברכה והצלחה
סמי בן חילוה הי"ו
שמחה בת שרה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.**

**סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו**

שיעור בפרשת שבוע
מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכנ"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 19:20

**בית הכנסת
"יעולי בבל"**
גי"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

**תפילות בימי חול: שחרית - 7:30
מנחה - 19:25 ערבית - 20:05**

שיעורי תורה שעה לפני מנחה
יום א' ב' ד' - רב בית הכנסת
הרב יהונתן הכהן אמדדי שליט"א

**יום ג' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ה' - הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' - הרב רפאל עגבי שליט"א
בשעה 20:30**

תפילות שבת קודש:
(מנין פלג - שה"ש - 17:50 מנחה - 18:05)
שיר השירים - 19:00 מנחה - 19:20
קבלת שבת - 19:45
**שחרית - 7:00 מנחה א' - 13:30
מנחה ב' - 19:00 ערבית - 20:10**

שיעורי תורה בשבת:
הרב בן יאבו שליט"א - 12:30 וב- 14:10

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה

אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
שאל סאלם בן נג'ט ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו
דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו
טוביה שרבי בן נוימה ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

**תפילות שחרית - 7:00
מנחה וערבית (סמוכות) 19:25**

שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית

יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הגאון ר' אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א
יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א
יום ה' - הרב דניאל קמחי שליט"א
דניאל קמחי

**לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00**